

ФОТО-РЕПОРТАЖА СА ПРВЕ ЛИНИЈЕ ФРОНТА
ВОЗУЋЕ

БРАЋА КРАЈИШНИЦИ

Након Модриче, Осака, Брода, Јајца, Теслића, Добоја, Брчког... борци капетана Срђана Томића, команданта Трећег батаљона лаке пјешадијске бригаде Прњавор, прије више мјесеци стигли су и на возућко, најистуреније

сарадња са мајором Пејчићем и капетаном Мишићем, командантом и начелником штаба Друге озренске бригаде, те посебно са, поред осталих јединица и команданата, командантом Другог мјешовитог пјешадијског батаљона, по-

Када Будо, обави посао, веле борци, сви су задовољни и орни за борбу. А, о браћи Крајишницима као борцима и људима великог срца не треба посебно

причати, о чему ће, свакако, бити ријечи и у слиједелим бројевима нашег листа.

Н. БУРИЋ

ратиште јужне границе Републике Српске. Ту ће, кажу, и остати до коначне слободе.

- Народ нас је изврсно примио, напосто одушевљени смо. Већ се склапају први међусобни бракови, кумства, а о правим пријатељствима да и не говоримо. Такође, на задовољавајућем нивоу је и

ручником Пејановићем и његовим првим сарадницима Млађом, Мићом, Његом... - истичу капетан Томић и његова десна рука Будо Живковић, челни човек позадинског обезбјеђења, за кога многи кажу да је у правом смислу "жила куцавица" овог главог Батаљона.

ИЗ НАШЕГ УГЛА

РАЂАЊЕ ИЛИ СМРТ

Страшно је кад Срби гину, кад не умиру од сопствене, природне већ туђе смрти, од снајперског метка, бомбе, гранате, од ножа. Страшно је кад човјеков дом пада и руши се у пламену, кад се у пепео претвара све што је човјек стекао тешком муком, сопственим рукама и одрицањем. Тешко је кад пишту кухни дух међу гредама и завија пас одан кућном прагу. Тешко је...

Ко то може без суза, без грча у грудима у мозгу и свијести гледати слику дјечака усмрћеног који у својој ручици држи њему драгу играчку или мајчину сукњу или просто ништа запрепашћен пред оним што долази. Страшно је кад дјечије главе вире испод посјепаних церада на тракторским приколицама, а у њиховим очима се види страх, очај.

Страшно је остати, наједном сироче, без оца, брата, без сина, без родне куће, без огњишта, без своје шумице, без гаја и бадњака, без кукурузног коша. Страшно је видјети пререзани врат, ишчупан гркљан, сталне пријетње како ти још дубљу јаму копају, како се крст под којим си крштен ломи, и грчи се лице анђела на славској икони...

Страшно је видјети ископано људско око, пререзан врат, младиће који поред Криваје шетају се штакама, у завојима...

Ипак, најстрашније је ако све то што се збило и што се збива није Рођење него Смрт, ако последице свих живота што су пали, ако последице свих страдања, не дође рођење него СМРТ, ако из свих рушевина, на земљи и у душама, након свих патњи, не никне Рођење него, поново, као толико пута у историји Срба, хладна и пушта СМРТ.

Ђ. Благојевић

